

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného Mgr. Tíborem Stano, advokátem, se sídlem Ústecká 704, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2009, č. j. 580/180/ENV/09, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2013, č. j. 5 Ca 74/2009 - 24,

takto:

Kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2013, č. j. 5 Ca 74/2009 - 24, **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze z důvodu nezákonnosti ve smyslu § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) v záhlaví uvedeném rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného (dále též „stěžovatel“) ze dne 4. 5. 2009, č. j. 580/180/ENV/09 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zrušeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti usnesení České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava, ze dne 24. 2. 2009, č. j. ČIŽP/49/OOP/SR01/0811620.042/09/VPD. Tímto rozhodnutím České inspekce životního prostředí bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení ve věci zabavení dvou exemplářů amazoňana kubánského označených kroužky CZ 032857 a CZ 032858, jednoho exempláře papouška šedého (žako) označeného kroužkem NL 232211, jednoho exempláře kakadu moluckého označeného drátem na pravém běháku místo kroužku, dvou exemplářů ary zelenokřídlého označených kroužky 089607 a 089683 a dvou exemplářů ary zelenokřídlého bez označení, podle § 34 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb., zákon o obchodování s ohroženými druhy V. N., narozenému X, trvale bytem K. X, O.

V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu napadený kasační stížností zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek v souladu s ust. 107 s. ř. s. a § 73 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel zdůraznil, že rozsudkem Městského soudu v Praze napadeným kasační stížností bylo zrušeno druhoinstanční rozhodnutí stěžovatele v tzv. závislém řízení podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v pochybnostech o účastenství v řízení hlavním. Hlavním řízením bylo řízení vedené Českou inspekcí životního prostředí a stěžovatelem na základě § 34 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb. ve věci zabavení předmětných exemplářů V. N.. Toto hlavní řízení bylo pravomocně ukončeno potvrzujícím druhoinstančním rozhodnutím stěžovatele č. j. 580/179/ENV/09 ze dne 1. 6. 2009. Proti

rozhodnutí v hlavním řízení podal V. N. správní žalobu, kterou projednává Městský soud v Praze pod sp. zn. 6 Ca 208/2009, přičemž ve věci nebylo dosud rozhodnuto.

Stěžovatel má proto obavu, že Městský soud v Praze by mohl na základě rozsudku napadeného kasační stížností dovést vadu hlavního řízení podle zákona č. 100/2004 Sb., spočívající v opomenutí účastníka řízení, a že tato vada by mohla být důvodem pro zrušení hlavního rozhodnutí stěžovatele. Tento právní následek rozsudku napadeného kasační stížností by pro stěžovatele znamenal újmu spočívající ve zmaření účelu zabavení nelegálně držných exemplářů a obnovení protiprávního stavu (vrácení exemplářů neoprávněnému držiteli, případně nežádoucí satisfakce pokud by již fyzické vrácení nebylo možné). Stěžovatel má za to, že tato újma je nepoměrně větší než újma, která může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám (žalobci a V. N.).

Podle názoru stěžovatele by žalobce nebyl účastníkem hlavního řízení ani de facto, když hlavní řízení je pravomocně ukončeno, ani de iure, když odvolání proti procesnímu usnesení podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. nemá odkladný účinek. V. N. jsou exempláře pravomocně zabaveny již téměř čtyři roky (s plným vědomím soudu), takže podle stěžovatele neexistuje důvod, aby řízení o jeho správní žalobě bylo tímto způsobem „zkráceno a ukončeno, aniž by byl znám konečný výsledek přezkoumání rozhodnutí stěžovatele o účastenství ve správním řízení.

Podle názoru stěžovatele je přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v souladu s důležitými veřejnými zájmy, a to zájmy na ochraně přírody, konkrétně na ochraně ohrožených druhů živočichů zabráněním nezákonnému obchodu a jinému nelegálnímu zacházení s nimi, a dále s veřejným zájmem na dodržování zákonitosti a „práv nabytých v dobré víře“.

Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 9. 5. 2013 tak, že souhlasí s přiznáním dokladného účinku kasační stížnosti stěžovatele, neboť se domnívá, že podstatné v této věci bude samotné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s., nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 5. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Jak již Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak budou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. [Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu tak např. nelze spatřovat nenahraditelnou újmu způsobenou žalovanému v tom, že mu bude krajským soudem uložena povinnost vyplatit žalobci dávku důchodového pojištění, přeplatek na dani apod. (srov. usnesení

č. j. 6 Ads 99/2006 - 33 ze dne 20. 9. 2006 či usnesení č. j. 1 Afs 106/2004 - 49 ze dne 5. 1. 2005, publ. pod č. 982/2006 Sb. NSS)].

S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem nicméně nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností.

Podle předcházející judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 6 Ads 162/2012 – 28) lze však přiznat odkladný účinek z důvodu hrozícího nežádoucího právního a procesního stavu vzniklého v případě, že by žalovaný správní orgán byl v mezidobí před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu nucen postupovat podle zrušujícího rozsudku krajského soudu a vydat nové rozhodnutí ve věci, zatímco Nejvyšší správní soud by zrušil tento zrušující rozsudek krajského soudu, což by mělo za následek „obživení“ předchozího správního rozhodnutí žalovaného. Ve výsledku by tak existovaly vedle sebe dvě protichůdná správní rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je situace v projednávané věci podobná, neboť pokud by Městský soud v Praze postupoval v souladu s pravomocným rozsudkem napadeným nyní kasační stížností, mohlo by dojít k tomu, že by zrušil správní rozhodnutí stěžovatele vydané v hlavním řízení. A pokud by Nejvyšší správní soud v mezidobí rozhodl o zrušení rozsudku napadeného kasační stížností, vyvolalo by to nežádoucí procesní stav, kdy by muselo být opět zrušeno rozhodnutí Městského soudu o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele v hlavním řízení, jak popisuje stěžovatel. Nejvyšší správní soud také přihlédl k tomu, že případné zrušení rozhodnutí vydaného stěžovatele v hlavním řízení by mělo za následek vrácení zabavených exemplářů, protože by hrozilo také zmaření ochrany zabavených exemplářů podle zákona č. 100/2004 Sb.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že pozastavení účinků napadeného rozsudku krajského soudu neúměrně nezvýhodní stěžovatele oproti žalobci; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný rozpor s důležitým veřejným zájmem, rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Tímto rozhodnutím o odkladném účinku však Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu